

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΟΥ ΖΑΚΧΑΙΟΥ (Λουκ. 19, 1 - 10)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στη Φιλοθέη, στις 28/1/2001)

1. Τό χαμένο κλειδί

Είναι γνωστή ή ιστορία. Ένας άνθρωπος γύριζε αργά τη νύχτα στο σπίτι του. Σέ κάποιο σημείο κατάλαβε ότι είχε χάσει τα κλειδιά του. Άρχισε να βασανίζει τό μυαλό του: «πού τά έχασα; πού θά τά βρω;» Καί πήγε κάτω από ένα φανάρι του Δήμου καί έψαχνε σκυφτός. Σταματᾶ δίπλα του ένας περαστικός καί τόν ρωτᾶ:

-Γιατί ψάχνεις; Τί έχασες;

-Έχασα τό κλειδί μου.

Κοιτάζει καί αὐτός καί τοῦ λέει:

-Δέν φαίνεται τίποτε. Εἶσαι σίγουρος ὅτι τό έχασες ἐδῶ;

-Δέν εἶμαι σίγουρος, ἀπαντᾶ.

-Τότε γιατί ψάχνεις ἐδῶ;

-Γιατί ἐδῶ βλέπω!

Τόν πρόσεξε καλύτερα ὁ περαστικός καί κατάλαβε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦταν μεθυσμένος. Ἔκανε τόν σταυρό του καί τόν ἄφησε νά ψάχνει κάτω ἀπό τό φανάρι, λέγοντάς του:

-Ἐγώ δέν τό βλέπω πουθενά. Κάπου ἄλλοῦ τό έχασες.

- Ναί, κάπου ἄλλοῦ τό έχασα, ἀλλά ἐδῶ βλέπω καί ἐδῶ ψάχνω.

Φαίνεται ἀπίστευτο, ἀλλά ἀφοῦ εἶναι κατόρθωμα μεθυσμένου εἶναι παραδεκτό.

Ὅμως, μήπως καί ἐμεῖς μερικές φορές μοιάζομε μέ ἕνα μεθυσμένο, πού ἔχει χάσει εἴτε τά λεφτά του, εἴτε τό κλειδί του, εἴτε κάτι ἄλλο καί ψάχνει «ἔπου

βρεϊ»; Τό καταλαβαίνει βέβαια ὅτι κάτι ἔχει χάσει καί ψάχνει νά τό βρεῖ, ποῦ; Στήν ταβέρνα, στό καπηλειό, στό κέντρο διασκέδασης.

-Τί ψάχνεις νά βρεῖς εὐλογημένε;

-Νά, μέ ἀπασχολεῖ ἕνα πρόβλημα: Ἄν κλείσω τά μάτια μου ποῦ θά πάω; Ὑπάρχει αἰώνια ζωή; Ὑπάρχει ψυχή; Ἀλλά γιατί νά ζαλίζομαι μ' αὐτά; Τό κρασάκι εἶναι τό πᾶν. Νά πιεῖς καί νά εὐχαριστηθεῖς!

2. Ποῦ ψάχνεις;

Ἄν ψάχνει ὁ ἄνθρωπος νά βρεῖ ἀπάντηση γιά τήν ψυχή του καί γιά τήν αἰώνια ζωή, στήν ταβέρνα, στό κέντρο διασκέδασης, στό κουτσομπολιό, τί λέτε; Δέν μοιάζει μέ τόν ἄνθρωπο, πού ψάχνει κάτω ἀπό τό φανάρι νά βρεῖ τά κλειδιά του, πού ὅμως τά ἔχασε κάπου ἄλλοῦ;

Μᾶλλον!

Τό πρόβλημα τῆς αἰώνιας ζωῆς εἶναι δύσκολο, ἀλλά εἶναι οὐσιαστικό. Γιατί; Γιατί ἂν ὑπάρχει αἰώνια ζωή, παράδεισος καί κόλαση, ἂν ὑπάρχει βασιλεία τοῦ Χριστοῦ μέ αἰώνια χαρά, μέ ἀγαθά πού ὅπως εἶπε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ὄφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκουσε» μάτι δέν τά εἶδε ποτέ, αὐτί δέν τά ἔκουσε ποτέ, καρδιά δέν μπόρεσε ποτέ νά τά νοσταλγήσει, ἂν ὑπάρχουν τόσο ὠραῖα πράγματα πού ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεός, γιά ἐκείνους πού Τόν ἀγαπᾶνε καί διαρκοῦν εἰς τούς αἰῶνες τῶν αἰώνων, τότε μπαίνει τό ἐρώτημα:

Θά ὑπῆρχε κανένας, τόσο τρελλός καί τόσο μεθυσμένος, πού νά μήν ἔβαζε πρώτη προτεραιότητα στήν ζωή του, νά φτάσει τήν αἰώνια ζωή κοντά στό Χριστό;

Στήν ἐπίγεια ζωή μας, ψοφᾶμε γιά λίγη χαρά καί γιά νά τήν βροῦμε θυσιάζομε τόσα καί τόσα. Καί πετᾶμε κόπους μηνῶν καί χρόνων, γιά νά εὐχαριστηθοῦμε λίγες φορές καί γιά μερικές ἡμέρες. Ἔ, λοιπόν, ἂν κάνομε τόσες θυσίες γιά τά πρόσκαιρα, τί δέν θά θυσιάζε ὁ μυαλωμένος ἄνθρωπος γιά νά ἀποκτήσει τήν αἰώνια ζωή; Οἱ κόποι τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου καί τά μαρτύρια τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου θά μᾶς φαινόντουσαν λίγα καί μικρά, μπροστά στήν ἀξία τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ἀλλά ψάχνομε, ἀδελφοί, λάθος. Καί γιά νά μᾶς συνετίσει ὁ Θεός, φρόντισε μέ τήν Πανσοφία Του καί μέ τήν ἀγάπη Του, νά βλέπομε τήν ἀλήθεια στό Εὐαγγέλιο. Φρόντισε νά γραφεῖ τό Εὐαγγέλιο, γιά νά μᾶς μιλήσει, γιά νά μᾶς

συνετίσει, για να μάς καλοκαρδίσει, για να μάς κάνει να καταλάβουμε την αλήθεια και τό σωστό.

3. Δική μου ή ζημιά αν χάσω τόν θησαυρό

Τί λέει τό σημερινό Εύαγγέλιο;

Πήγαινε ο Χριστός στην Ίεριχώ. Καί έτρεξε κόσμος πολός να Τόν δεΐ. Τό άκουσε καί ένας αρχιτελώνης, ο Ζακχαΐος, πού ήταν πολύ πλούσιος.

Τί σημαίνει ότι ήταν πολύ πλούσιος;

Εΐχε φανταστεί ότι εύτυχία στόν κόσμο εΐναι να γεμίσεις την τσέπη σου, για να μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις. Να φας όσο θέλεις, να πιεις όσο θέλεις, να γλεντήσεις όσο θέλεις καί να αγοράσεις ό,τι θέλεις· καί να προσθέσομε: καί όποιοι θέλεις. Γιατί δυστυχώς αγοράζονται καί οι άνθρωποι· καί πουλιοϋνται.

Άφοϋ εΐχε φανταστεί ότι αυτά εΐναι ή εύτυχία, φρόντιζε να κάνει καί παρανομίες άκόμη, για να «κάνει» τίς τσέπες του «μέχρι εκεί πέρα». Άλλά εΐδε ότι δέν χόρτασε, δέν γέμισε ή καρδιά του. Η κοιλιά του μπορεί να γέμιση, ή καρδιά του δέν γέμιση.

Κατάλαβε ότι εΐχε πάρει λάθος δρόμο... Γι' αυτό όταν άκουσε ότι έρχεται ο Χριστός, εΐπε: «πάω να τόν δώ καί εγώ. Λές να εΐναι όπως τόν λένε εκείνοι πού τόσο τόν θαυμάζουν;» Όμως ήταν κοντός καί έπειδή εΐχε μαζευτεί κόσμος, κινδύνευε να μήν τόν δεΐ. Άνέβηκε λοιπόν πάνω σε μία συκομουριά, για να τόν δεΐ άνετα.

Φανταστείτε τή σκηνή.

Ένας άνθρωπος μέ μεγάλη θέση, να κάθεται σαν πιτσιρίκι στά κλαριά ενός δένδρου. Γιατί τό έκανε ο Ζακχαΐος; Γιατί εΐπε μέσα του: «Ψάχνω, καίτό έχω καταλάβει ότι μπορεί να εΐναι θησαυρός κρυμμένος, σ' αυτό τό Πρόσωπο. Μπορώ βέβαια να πώ: "δέν βαριέσαι, ό,τι δώ καί αν δώ. Στο κάτω-κάτω εγώ έχω τίς δουλειές μου, εγώ τά χρήματά μου ξέρω, άς εΐναι ό,τι θέλει". Άλλά αν πώ έτσι έχασα την εύκαιρία. Καί ποιός θα εΐναι ο χαμένος; Έγώ. Τίνος ή ζημιά; Δική μου. Ούτε τοϋ γείτονα, ούτε τής γειτόνισσας, ούτε τοϋ άλλου».

4. Άρκεΐ ένα βηματάκι

Όταν ο Χριστός πέρασε κάτω από τήν μουριά, άνοιξε ο Ζακχαΐος τά μάτια του καί Τόν κοίταζε.

-Γιά κοίταξε άδελφέ τήν εικόνα τοῦ Χριστοῦ. Τί βλέπεις;

-Βλέπω μιά ζωγραφιά.

-Άν τόν έβλεπες τόν Χριστό άνθρωπο, τί θά έβλεπες μέ τά μάτια τά σωματικά;

-Έναν άνθρωπο.

-Πόσο χαριτωμένο;

-Πιό χαριτωμένο άπό τούς άλλους.

-Τί θά μπορούσες νά καταλάβεις μόνος σου;

-Όχι καί πολλά πράγματα.

Έτσι δέν εΐναι ή άλήθεια; Άμα τά έβλεπαν «όλα» μόνο άπό τά «έξωτερικά», θά ήταν καί ο Καϊάφας καί ο Πιλάτος πιστοί, δέν θά Τόν σταύρωναν.

Άλλά, τί έκανε ο Ζακχαΐος;

Δέν κοίταξε νά δεΐ φυσιογνωμία, έξωτερικό παρουσιαστικό, άλλά κοίταξε νά δεΐ: εΐναι ο Χριστός τό φώς τό άληθινό; Εΐναι ή άλήθεια; Εΐναι έκ τοῦ ούρανοῦ καί όχι άπό τήν γή; Θά πείτε καί τί θά καταλάβαινε;

Έκεϊνο πού δέν μπορεΐ νά καταλάβει ο άνθρωπος όταν αναζητεΐ τήν άλήθεια, τόν βοηθάει ο Θεός καί τό καταλαβαΐνει. Καί τί συνέβη; Ένῶ πέρναγε άπό κάτω ο Χριστός, σήκωσε τά μάτια του καί κοίταξε τόν Ζακχαΐο. Όταν ο Ζακχαΐος εΐδε τά μάτια τοῦ Χριστοῦ, κατάλαβε. Γιατί εΐδε ότι τόν κοίταξε ο Χριστός σάν νά τοῦ λέει: «Ζακχαΐε, εκεί επάνω ανέβηκες; Πρίν ανεβείς Έγώ σέ εΐδα. Καί τί έχεις μέσα στήν καρδιά σου, Έγώ τό ξέρω».

Ποῦ τοῦ τό έδειξε ότι τό ήξερε; Τοῦ εΐπε: «Ζακχαΐε κατέβα γρήγορα. Πάμε για τό σπίτι σου. Έγώ έρχομαι στήν Ίεριχώ για νά έρθω στό σπίτι σου. Θέλω νά Μέ περιποιηθεΐς στό σπίτι σου»

Ο Ζακχαΐος κατέβηκε άμέσως. Γιατί; Γιατί εΐδε πολλά! Μέ τόν Χριστό δέν ήταν δέν ήταν φίλοι, οὔτε γνωστοί. Δέν εΐχαν ξαναειδωθεΐ. Άλλά ο Χριστός, κατάλαβε τόν πόνο του, τή λαχτάρα του.

Ἐτρεξε λοιπόν στό σπίτι του καί ὑποδέχθηκε τόν Χριστό γεμάτος χαρά. Γιατί γεμάτος χαρά; Ἐπειδή θά ξόδευε τά χρήματά του, γιά νά νά περιποιηθεῖ ἕνα τσοῦρμο, καμιά δεκαπενταριά ἢ καί πενήντα ἀνθρώπων πού δέν τούς γνώριζε;

Ἄναι γι' αὐτό! Ἀλλά, γιατί κατάλαβε πώς δέχεται τή Ζωή.

Ὁ Χριστός ὅταν μπῆκε στό σπίτι του, εἶπε: «Ζακχαῖε σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». Σήμερα μπῆκε ἡ σωτηρία σ' αὐτό τό σπίτι. Καί ὁ Ζακχαῖος εὐχαριστημένος ἀπάντησε: «Κύριε τά ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς» Τώρα κατάλαβα καί ἐγώ ὅτι αὐτά δέν ἔχουν ἀξία, τά μισά λοιπόν στούς πτωχοῦς. Καί ὅποιος ἔχει τήν ἐντύπωση ὅτι τόν ἀδίκησα σέ τίποτε, τετραπλάσια θά τοῦ ἀποδώσω. Πρόσθεσε ὁ Χριστός: Εἶναι καί αὐτός παιδί τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ εὐλογημένου πατέρα.

Τί σημαίνει αὐτό γιά μᾶς;

Δέν ἐπιτρέπεται, νά χάνονται παιδιά τοῦ Θεοῦ, βαπτισμένα στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἐπιτρέπεται ἄνθρωποι, πού ἔχουν εὐλογία ἀπό τό νερό τοῦ βαπτίσματος, ἀπό τό χρίσμα, ἄνθρωποι πού πῆραν τήν Θεία Κοινωνία νά χαθοῦν. Δέν θέλω νά χαθοῦν, εἶπε ὁ Χριστός. Καί πρόσθεσε λόγια παρηγορίας γιά μᾶς, λόγια φωτός, λόγια πού ἀνοίγουν τίς καρδιές νά καταλαβαίνομε ὅτι «ἦλθε ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ εἰς τόν κόσμον ζητῆσαι καί σῶσαι τό ἀπολωλός». Γιά νά φάξει, νά βρεῖ καί νά σώσει τό ἀπολωλός.

Ἀπό τήν στιγμή πού κάνεις τήν πρώτη σκέψη νά πλησιάσεις τόν Χριστό καί φάχνεις νά τόν βρεῖς, ὁ Χριστός ἔχει ἀπλώσει τό χέρι Του ἀπό τόν οὐρανό καί σέ ἔχει πιάσει ἀπό τό χέρι. Σέ ἔχει ἀγκαλιάσει καί σέ τραβάει κοντά Του. Ὅπως ἀγκαλιάζει ὁ πατέρας τό παιδάκι του καί τό τραβάει κοντά του. Ἔτσι σέ τραβάει καί ὁ Χριστός, τήν στιγμή πού σκέφτεσαι: «Βαδίζω καλά; Μήπως χάσω τήν αἰώνια ζωή; Μήπως ὑπάρχει καί ἔχει τόση μεγάλη ἀξία ἡ αἰώνια ζωή καί δέν τό ἔχω φανταστεῖ;»

Ποῦ λοιπόν θά ψάξομε νά βροῦμε τόν Χριστό;

Ἄναι κάτω ἀπό τό φαναράκι τοῦ μυαλοῦ μας, καί μάλιστα μεθυσμένοι ἀπό διάφορες ἰδέες καί διάφορα πάθη. Τόν Χριστό Τόν ἀναζητᾶμε στήν Ἐκκλησία. Καί στέκοντας ἐκεῖ λέμε: «Χριστέ μου, ἔλα κοντά μου, πιάσε με ἀπό τό χέρι, πᾶρε μέ κοντά Σου, φώτισε τόν νοῦ καί τήν καρδιά μου, ἀγίασε αὐτό τό ταλαίπωρο σαρκίό μου, νά μή μέ ἐξουσιάζουν τά πάθη. Γιατί θέλω νά εἶμαι δοῦλος Σου θέλω νά εἶμαι παιδί Σου».

Ἄς θυμόμαστε τά διδάγματα τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, μέσα ἀπό τό ὁποῖο μᾶς μίλησε, ὁ Κύριος καί Σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός. Ἀμήν.-